

Mirador

«...En definitiva i per segona volta, ens plau assenyalar en aquest jove pintor un dels més qualificats per a seguir la intenció creada pels seus immediats superiors.

Cal remarcar la quinzena de dibuixos a la mina de plom que exposa conjuntament amb les pintures; Són indiscutiblement els millors que ha executat en la seva curta i ja brillant vida artística.»

E. F. GUAL

El Noticiero Universal

«Francisco Serra en sus dibujos notabilísimos, expuestos en la Sala Busquets, entra de lleno, en un elevado concepto, no lejos de lo ingresiano, en el sereno quietismo de la línea.

Serra es un pintor en la lucha vacilante de dos caminos, pero un pintor de gran temperamento y un dibujante ya definido en el camino de las excelencias.»

FRAY GALAN

La Vanguardia

«Tienen estos dibujos una pasmosa seguridad de trazo y una vivacidad tan sensible, que se adivina en su autor una vasta capacidad para el estudio y la comprensión de la figura humana. Esta seguridad le permite llegar a una tal simplificación de elementos y a tal concreción de expresiones, especialmente ante los modelos infantiles, que se echa de ver no han de detenerse en este punto, sino que han de tener en el color su complemento obligado y más directo.

Esto mismo justifica, por otra parte, que el dominio más adecuado al estilo de este pintor sean los temas de desnudo. El rigorismo académico de sus dibujos, hallan en el color su cauce natural de expansión. Serra acentúa con gruesos trazos el contorno de los brazos, de la espalda, de las piernas, pero en muchos momentos la pincelada salta sobre los límites de estos contornos y vibra con un hondo estremecimiento. Un cálido impresionismo se funde maravillosamente con el rigor académico. Con ello, la estructura de los cuerpos no pierde nada de su firmeza. Se acusa, por el contrario, con una fuerza mayor. El volumen de la carne desnuda se describe en estas telas con densa simplicidad. La parte pictórica es abundante, apretada en gruesas capas de color. No obstante, su afinación y transparencia no pueden ser más espontáneas. Tienen estos desnudos de Francisco Serra una rara consistencia. Oscilan entre la pintura y la escultura, a pesar de que no ofrezcan en todas sus partes un mismo sentido de verdad anatómica. Una coloración ocre central se ilumina en tintas sonrosadas, como si un baño de luz envolviese la carne palpitante. «El nu del llibre», «Escorç», «Nu» y «Baigneuse en gris», forman un conjunto que bastaria para definir la personalidad de este artista. Dos pequeños paisajes —«Masia de Palou» y «Suburbi», de un grave colorismo—, vienen a completar la impresión que producen aquellas obras centrales.»

ALEJANDRO PLANA

LLEGIU "LA GRALLA"

"Tres moviments simfònics"

L'obra de Josep M.^o Ruera avui s'estrenarà a Barcelona

Avui es donarà la primera audició de l'obra del mestre Ruera «Tres moviments simfònics» en el concert de Música Internacional Contemporànea a càrrec de la Banda Municipal de Barcelona al Palau de Belles Arts

L'Ajuntament ha acordat assistir a aquesta primera audició i hi assistiran també per compte del Municipi, els alumnes de l'Escola Municipal de Música de la que és subdirector el mestre Ruera.

Ens plau de poder oferir avui als nos tres llegidors la síntesi d'aquesta obra musical del senyor Ruera que encara no acabada, mereix l'altíssim honor d'ésser donada a conèixer per elecció d'un jurat internacional en un concert extraordinari de la gloriosa Banda Municipal de Barcelona que dirigeix el mestre Lamotte de Grignon

I TEMPS : PASTORAL

«Si és dolç el remoreig d'aquest pi que canta per entre les fonts, no menys dolç és, oh, pastor! el so de la teva sirinx.»

Teòcrit (Tirsis - Idil·li.)

Dafnis, el pastor, en l'hora dolça del capvespre canta a Natura i el so de la seva sirinx omplena tot el bucòlic paisatge. Rústecs instruments pastorils s'ajunten al concert. Dafnis i Natura es corresponen. Mes, quan ambdós s'extremeixen de goig, l'encís desapareix al so incitant d'un aulos que fereix els aires acompanyat del ritme d'un timbal. Es una de les festes amb que la ciutat propera honora a la deesa Demèter.

En processó han d'arribar al temple de la veïna muntanya.

La comitiva s'acosta, la remor creix per moments. Han arribat a un altar del trajecte i una dansa dionisiaca, frenètica, esclata eixordadora. Natura i Dafnis queden presoners de l'ambient turbulent ciutadà. Altra dansa comença més suau, més captivadora, ballada cadenciosa ment per gracioses i seductores verges en organitzat conjunt.

La processó s'allunya, l'aulos es tor-

na a sentir fins que es perd en la llunyania.

Dafnis torna a quedar sol amb el seu paisatge i la seva sirinx. La vetu de la ciutat ha passat temptadora i la nit embolcalla amorosament el pastor com els braços d'una dolça esposa.

II TEMPS : DANSA (Sardana)

«Un infant polsava harmoniosament la cítara...

...i els adolescents i les belles verges dansaven formant rotllana...»

Homer (La Il·l·lada. XVIII)

Homenatge de Catalunya a l'antiga Grècia, precursora de la nostra dansa: la Sardana.

III TEMPS : NUPCIAL

«L'esposa ha de soïmetre's al marit com si hagués estat comprada a un alt preu. ...»

Aristòtil (Oeconomica I - 7)

Hel·lena, en la placidesa de la seva casa pairal, es dedica als seus habituals quefers domèstics. Res o quasi res no sap ella del món. El fat de la dona és aquest (així li ho han ensenyat) i no s'atrevirà mai a desitjar un nou ordre de coses on se li concedeixi una més generosa llibertat.

Però aquella pau queda ara commoguda per la proximitat d'un fet inesperat. Un home, jove i arrogant guerrer, l'ha demanada per esposa. Ha pactat amb el pare d'ella i han arribat a un acord. Ell fa sa entrada triomfal amb la gallardia de l'home fort que li plau triomfar.

Hel·lena és transportada després amb tots els honors a casa d'aquell home, desconegut fins ara i que li fa més por que goig. Un chor de donzelles l'acompanya durant el trajecte entonant un himne nupcial que per ella és un cant de tristesa.

Han arribat. Ell, complint el ritus de consuetud, la pren entre els braços i la penetra a la casa simulant una lluita, tal com si la raplés, per a demostrar, així, que ell l'ha conquerida amb la força dels seus punys i que, per tant, li perteneix en bona llei. Lluita que si físicament és simulada, no ho és moralment, quant a ella. Té por!

Hel·lena es troba a una altra llar amb les mateixes característiques de la que fins ara havia viscut. Torna la placidesa melangiosa de sempre, només alterada pels moments amorosos que li concedeix aquell home a qui ara no tem i a qui, segons la llei, ha d'estar sotmesa per sempre més.

M. Lassús i Pecanins

ARQUITECTE

Pi i Margall, 25 - Tel. 230

Granollers